

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. IV. An quarta opinio subiaceat huic damnationi?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

quantum est in se, removet impedimenta peccatorum; & remotis impedimentis Deus pro sua infinita bonitate, & sine vlllo debito, aut merito hominis infidelis, illi confert gratiam vocationis ad Fidem.

27. Multa alia fundamenta rationis, & authoritatis proponit P. Ripalda in ea disp. 17 de Fide, pro opinione, quæ adstruit, Fidem latam sufficere ad iustificationem. Quibus abunde satisfacit Lugo Card. ea disp. 12. sect. 3. & quæ ex dictis facile dissolvuntur.

CAPVT IV.

An quarta opinio subiaceat huic damnationi?

SYMMARIUM.

An opinio docens, seclusa lege Dei, posse hominem iustificari media cognitione supernaturali habita ex testimonio creaturarum, subiaceat huic damnationi? num. 28.

Quomodo non subiaceat? num. 29.

Quomodo in ea opinione contineantur due propositiones, alia absoluta, & alia conditionalis? Et quid inde pro conclusione? num. 30.

In ea hypothesi non esse eundem ordinem providentia, qui modo datur. num. 32.

Solvitur quadam obiectio. num. 33. & 34.

28. **Q**uarta opinio relata cap. 1. ex P. Ripalda erat, seclusa lege Dei, posse adultum iustificari per supernaturalem cognitionem Dei ex creaturis, quæ dicitur Fides lata: ita vt ex ductu eius cognitionis posset homo ascendere ad dilectionem Dei super

omnia, & consequenter ad iustificationem. Quod idem est, ac dicere, ideo esse impossibile sine Fide placere Deo, quia sua lege statuit Deus non concurrere ad actus supernaturales charitatis, nisi præcedente Fide. Si autem hanc legem non statuisset, posset homo elicere actum charitatis mediâ alia cognitione supernaturali Dei ex creaturis, & quæ non inmitteretur revelationi divinæ. Quarimus ergo in præsentî, an opinio hæc sic explicata incurrat præsentem damnationem?

29. Et dicendum est, non incurrere. Probat. Illa opinio non incurrit hanc damnationem, quæ affirmat, Fidem latam ex testimonio creaturarum, similive motivo, non sufficere ad iustificationem: sed hæc opinio sic explicata id absolute fatetur: ergo illa non incurrit hanc damnationem. Maior patet ex comprehensione terminorum.

30. Minor probatur. Habet enim hæc opinio duas propositiones, alteram absolutam, & alteram conditionalem. Absoluta dicit, de facto ex lege Dei impossibile esse sine Fide stricta placere Deo, & consequenter iustificari. Conditionalis dicit, quod si Deus aliter statuisset, per Fidem latam, sive cognitionem Dei ex creaturis posse hominem pervenire ad eliciendum actum charitatis, atque adeo ad iustificationem. Cum ergo proposito absoluta conformetur cum decreto; conditionalis autem non opponatur decreto, quod non loquitur de ea condicionali, sed de propositione absoluta, manifeste colligitur, eam opinionem fateri, quod vi decreti fatendum est.

31. Confirmatur. Nam hoc decretum Innocentij. XI. non decernit, quod Fides stricta requiratur ad iustificationem independentem à le-

à lege Dei, aut dependenter ab illa; sed solum, quod est absolute requisita ad iustificationem: ergo qui ulterius procedit dicens, id provenire à lege Dei, nihil adstruit contra decretum.

32. Illud tamen displicet in eo dicendi modo, quod superadditur, nempe seclusa lege, qua Deus statuit non iustificare homines, nisi per Fidem strictam, posse iustificari per Fidem latam, etiam *in hoc ordine providentia*. Etenim iste, vel alter ordo providentiæ consistit in ista, vel altera lege Dei disponentis res isto, vel altero modo. Si ergo Deus aliter disposuisset de modo Fidei circa iustificationem, quomodo esset idem ordo providentiæ? Ne ergo exorbitet is dicendi modus; cum dicit, *seclusa lege Dei; & in hoc ordine providentia*, intelligendus est, ut idem sit ordo providentiæ quoad reliqua condistincta ab hac lege, & eius obiecto.

33. Sed objicies contra hunc dicendi modum, inferri ex eo, quod Fides stricta non requiratur ad iustificationem necessitate medij, sed necessitate præcepti. Etenim solum requiritur ex lege Dei: sed idem est lex, & præceptum: ergo solum requiritur ex præcepto.

34. Sed hæc obiectio inanis est, & in æquivoco laborans. Nam ea lex Dei non est aliud, nisi decretum ipsius, disponendi hoc medium Fidei strictæ hominibus tamquam omnino necessarium ad eorum iustificationem, & non concurrenti aliter ad actus supernaturales, quibus iustificantur, aut disponuntur ad iustificationem. Ex quibus patet, Fidem strictam esse medium necessarium ad iustificationem, non solum ex proportionem ipsius Fidei sed etiam ex ordinatione Divina. Vnde patet ad objectionem.

CAPUT V.

An quinta opinio subeat hanc damnationem?

SUMMARIUM.

An in infidelibus possint dari actus supernaturales ex cognitione Dei per creaturas? n. 35.

Si questio versetur circa statum conditionalem, non subiacet damnationi. num. 36.

Si loquatur pro statu absoluto, & de actu charitatis supernaturalis, subiacet damnationi. nu. 37.

An in hoc ordine Providentiæ possint infideles elicere actus supernaturales distinctos ab actu dilectionis Dei, ex cognitione Dei per creaturas? 38.

Opinio affirmativa non subiacet damnationi. num. 39.

Si ea opinio inferat, posse etiam elicere actum dilectionis Dei supernaturalem, subiicitur damnationi. num. 40.

Si ea opinio dicat, infidelem posse per Fidem latam elicere alios actus supernaturales distinctos à dilectione Dei, illa est falsa. num. 41.

Probat ex testimonio S. Pauli. num. 42.

Consequentia, que elicetur ex verbis S. Pauli. num. 43.

Idem probatur ex alio testimonio Apostoli, cum explicatione S. Augustini. num. 44.

Idem probatur ex Tridentino. num. 45.

Idem probatur ex S. Augustino. num. 46. & seqq.

Item ex alijs Sanctis Patribus. n. 49.

Sancti Patres semper nomine Fidei intelligunt eam, que innititur revelationi Dei. num. 50. & seqq.

Quin-